RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 69/87 *

I — Feiten en schriftelijke behandeling

1. Beschikking 3715/83/EGKS van 23 december 1983, waarbij de Commissie het bestaan van een uitgesproken crisis in de ijzer- en staalindustrie van de Gemeenschap heeft erkend en een stelsel van minimumprijzen heeft ingevoerd, bepaalt in artikel 1, dat de Commissie minimumverkoopprijzen vaststelt voor bepaalde ijzer- en staalprodukten, waaronder koudgewalste plaat.

Artikel 2 van die beschikking omschrijft de minimumprijzen als de basisprijzen voor de basiskwaliteit van het produkt op de voor de vaststelling van de prijsschaal gekozen punten, waarop de toeslagen voor kwaliteit, afmetingen en andere toeslagen worden toegepast, alsmede de betalingsvoorwaarden overeenkomstig de prijsschaal van de producent die voor het betrokken produkt in het land waar dit wordt geleverd de belangrijkste is. Deze minimumprijzen zijn de prijzen na aftrek van alle kortingen, met uitzondering van de in de prijsschalen bekendgemaakte handelaarskorting. Lid 4 van dat artikel bepaalt voorts, dat de ondernemingen wier bekendgemaakte prijsschalen en aangemelde verkoopvoorwaarden prijzen bevatten die lager zijn dan de minimumprijzen, binnen een termijn van twee weken te rekenen vanaf de inwerkingtreding van de beschikking nieuwe voorwaarden moeten bekendmaken of aanmelden die aan de voorschriften van de beschikking beantwoorden.

Artikel 3, lid 2, van de beschikking bepaalt, dat de ondernemingen toestemming kunnen verkrijgen om van de minimumprijzen af te wijken voor de contracten op lange termijn die vóór 9 november 1983 tussen ijzer- en staalondernemingen en verbruikers van staal werden gesloten en gelden voor leveringen die nog na 30 juni 1984 dienen te worden verricht, indien die contracten clausules betreffende een industriële samenwerking bevatten of wanneer de prijs daarin nauwkeurig is bepaald. Te dien einde moeten de ondernemingen ten laatste op 31 januari 1984 bij de Commissie een naar behoren gemotiveerd verzoek indienen. Bij dit verzoek dienen met name de betrokken contracten te worden gevoegd. In afwachting van het door de Commissie ten aanzien van de verzoeken te nemen besluit dienen de minimumprijzen te worden toegepast.

Ter uitvoering van het in artikel 60, lid 1, EGKS-Verdrag neergelegde verbod van discriminerende praktijken, die op de gemeenschappelijke markt het toepassen van ongelijke voorwaarden bij gelijksoortige transacties inhouden, bepaalt artikel 3, lid 1, van beschikking 30/53 van de Hoge Autoriteit van 2 mei 1953, gewijzigd bij beschikking 72/440/EGKS van de Commissie van 2 december 1972 (PB 1972, L 297, blz. 39), dat gelijksoortig in de zin van voornoemde bepaling zijn, transacties:

„a) gesloten met kopers,

— die onderling in concurrentie staan,

— of identieke of soortgelijke produkten vervaardigen,

* Procestaal: Italiaans.

— of dezelfde commerciële functies vervullen;

b) die betrekking hebben op identieke of soortgelijke produkten;

c) en waarvan de overige wezenlijke commerciële kenmerken niet in aanzienlijke mate afwijken".

2. Op grond van de controles die zij van 9 september tot 1 oktober 1985 had verricht bij de Società Laminazione a Freddo pA, verzoekster (hierna: LAF), verweet de Commissie deze ijzer- en staalonderneming bij brief van 21 maart 1986, dat zij de op de gemeenschappelijke markt geldende prijsregelingen niet in acht had genomen. Zij had immers vastgesteld, dat bij de verkopen van onbeklede koudgewalste plaat en breedband aan door Fiat SpA te Turijn gecontroleerde vennootschappen in het eerste kwartaal van 1985, basisprijzen beneden de door de Commissie gepubliceerde minimumprijzen en niet bekendgemaakte kwantiteitskortingen waren toegepast. Volgens die brief ging het bij de betrokken transacties om „onderbiedingen voor een totaal bedrag van 1 868 394 000 LIT voor 84 927 geleverde ton, dat wil zeggen om onregelmatige, met artikel 1 van beschikking 3715/83/EGKS strijdige verkopen voor een bedrag van 55 942 923 623 LIT".

Voorts verweet de Commissie LAF inbreuken op artikel 60 EGKS-Verdrag (wegens niet-inachtneming van de beschikkingen (EGKS) 30/53, 31/53 [1] en 73/152/EGKS [2] en op artikel 47 EGKS-Verdrag (wegens niet-inachtneming van de beschikkingen (EGKS) 9/67 [3] en 2030/82/EGKS [4]).

Verzocht om haar opmerkingen overeenkomstig artikel 36 EGKS-Verdrag, betoogde LAF in haar brief van 10 april 1986 en later op de hoorzitting van 16 juni 1986 voor de bevoegde diensten van de Commissie, waaraan haar vertegenwoordigers hebben deelgenomen, dat de niet-toepassing van de minimumprijzen op de litigieuze verkopen wettig was, gezien het „niet-gelijksoortige" karakter van de leveringen in het kader van de betrekkingen met Fiat.

Bij brief van 21 juli 1986 zond LAF de Commissie een kopie van bepaalde fabricagedetails van materialen die uitsluitend en speciaal voor Fiat worden vervaardigd op basis van ontwerpen van deze laatste, ten einde aldus het bijzondere karakter van de geleverde materialen te bewijzen.

Bij beschikking van 9 januari 1987 stelde de Commissie verzoekster in kennis van de inbreuken op het stelsel van minimumprijzen en legde zij haar krachtens artikel 64 EGKS-Verdrag een boete op, waarvan het bedrag werd bepaald op 50 000 ecu.

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 5 maart 1987, heeft LAF, van mening dat deze individuele beschikking van de Commissie haar belangen en haar rechten schaadt, het onderhavige beroep ingesteld.

1 — Beschikking van 2 mei 1953 met betrekking tot de wijze waarop de door de ondernemingen van de staalindustrie toegepaste prijsschalen en verkoopvoorwaarden openbaar dienen te worden gemaakt, gewijzigd bij beschikking 72/441/EGKS van 22 december 1972 (PB 1972, L 297, blz. 42).

2 — Beschikking van de Commissie van 23 mei 1973 houdende verplichting voor de ondernemingen in de staalindustrie tot openbaarmaking van de prijstoeslagen voor het vervoer op trajecten waarin intracommunautair zeetransport is begrepen (PB 1973, L 172, blz. 20).

3 — Beschikking van de Hoge Autoriteit van 1 juni 1967 tot aanvulling en wijziging van beschikking 21/66 betreffende de verplichting van de ondernemingen van de staalindustrie om de bij de afzet van staalprodukten berekende prijzen te melden (PB 1967, nr. 111, blz. 2192).

4 — Beschikking van de Commissie van 26 juli 1982 met betrekking tot de verplichting van de ondernemingen van de ijzer- en staalindustrie tot het verstrekken van opgaven inzake produkten van mindere kwaliteit en tweede keus (PB 1982, L 218, blz. 13).

De schriftelijke behandeling heeft een normaal verloop gehad. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

— in ieder geval, vast te stellen dat de in het verzoekschrift bedoelde contracten niet vergelijkbaar zijn;

— nietig te verklaren de tot LAF gerichte individuele beschikking van 9 januari 1987;

— subsidiair, de boete te verminderen tot een louter symbolisch bedrag, indien het van oordeel is dat verzoekster artikel 3 van beschikking 3715/83/EGKS niet heeft inachtgenomen;

— verweerster te verwijzen in de kosten van het geding.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van het geding.

III — Middelen en argumenten van partijen

1. *LAF* is van mening, dat de 13 leveringscontracten die zij heeft gesloten met de vennootschappen van de Fiatgroep die koudgewalste plaat en breedband gebruiken, betrekking hebben op „niet-gelijksoortige transacties" in de zin van artikel 3 van beschikking 30/53 van de Hoge Autoriteit van 2 mei 1953 en bijgevolg niet zijn onderworpen aan het bij beschikking 3715/83/EGKS ingevoerde stelsel van minimumprijzen.

Dienaangaande preciseert zij, dat bedoelde contracten hun oorsprong en bestaansreden vinden in het akkoord inzake specialisatie op het gebied van ijzer en staal, dat op 21 juli 1982 werd gesloten tussen een door Fiat gecontroleerde vennootschap, Teksid SpA, en een aantal vennootschappen van de Finsidergroep, waaronder Nuova Italsider die thans LAF controleert. Dit akkoord, dat aan de Commissie is voorgelegd en door deze laatste is goedgekeurd bij besluit van 22 september 1982, voorziet in een rationalisatie en reorganisatie van de produktie. De Fiatgroep had namelijk besloten zich uitsluitend op haar hoofdactiviteit te concentreren en af te zien van de produktie van bepaalde kwaliteiten speciaal en gewoon staal, waaronder koudgewalste plaat en breedband, die tot dan toe door Teksid SpA werden geproduceerd. Zij zou zich van de levering van ijzer- en staalprodukten verzekeren door middel van contracten voor tien jaar, te sluiten met bepaalde „ad hoc" opgerichte vennootschappen, waaronder LAF. In het kader van die reorganisatie verwierf de Finsidergroep, of beter gezegd bepaalde vennootschappen van die groep waaronder Nuova Italsider, het gehele maatschappelijke kapitaal van de ad hoc opgerichte vennootschappen. De Fiatgroep richtte onder meer LAF op, waarin zij de koudwalserijen van Teksid inbracht. Op 1 oktober 1982 verwierf Nuova Italsi-

der 50% van de aandelen in het maatschappelijke kapitaal van LAF; de overige 50% kocht zij in december 1985.

Verzoekster merkt op, dat in elk van de dertien contracten met de Italiaanse vennootschappen van de Fiatgroep de clausules van het akkoord van 21 juli 1982 betreffende de leveringen van koudgewalste plaat en breedband volledig zijn overgenomen. Uit het onderzoek van die clausules blijkt, dat de contracten met de Fiatgroep volstrekt niet gelijksoortig waren met gewone verkopen of leveringen van ijzer- en staalprodukten, zelfs op middellange termijn, in het kader van de normale contracten tussen de ondernemingen van de betrokken sector en de automobielfabrikanten.

Dienaangaande merkt zij op, dat al de betrokken contracten zijn gesloten voor tien jaar, hetgeen hen onderscheidt van de meeste andere contracten, waarvan de duur normaal zes maanden of een jaar bedraagt en rechtstreeks samenhangt met de akkoorden inzake de prijzen, die juist voor zes maanden of voor een jaar worden gesloten. De verkoopprijs is gelijk aan die, welke de Duitse en Franse ijzer- en staalproducenten gemiddeld verlangen van de automobielconstructeurs in de respectieve landen. In geval van onenigheid over de prijzen, mogen de levering en de afname niet worden geschorst, maar wordt het geschil gebracht voor een college van arbiters, tegen wier beslissing geen beroep openstaat; deze clausule komt niet voor in de normale leveringscontracten, waarvan de duur samenhangt met het akkoord over de prijzen, zodat bij gebreke van een akkoord ook het contract vervalt.

Verzoekster herinnert eraan, dat de Fiatgroep gehouden is 80% van de door haar benodigde koudgewalste produkten bij LAF te betrekken en merkt op, dat dit zeer hoge percentage ondenkbaar is in een eenvoudig akkoord voor de levering van ijzer- en staalprodukten.

Zij wijst er ook op, dat het akkoord van 21 juli 1982 bepaalt, dat de vennootschappen van de Fiatgroep de staalproducenten, waaronder verzoekster, geregeld en tijdig op de hoogte brengen van hun behoeften aan koudgewalste produkten en van de kenmerken van de benodigde produkten, teneinde de producenten in staat te stellen, beter aan de behoeften van Fiat te voldoen. Bovendien verbinden de staalproducenten zich ertoe, hun technologie op peil te houden, zodat de leveringen ter zake van kwaliteit en service aan de desbetreffende Europese normen voldoen. Deze verbintenis vormt een wezenlijke voorwaarde van het contract, waarvan de niet-nakoming Fiat het recht geeft, haar verplichtingen met betrekking tot de betrokken produkten te schorsen. Het akkoord bepaalt bovendien, dat in geval van wijzigingen in het bevoorradingsbeleid van de voornaamste Duitse en Franse automobielconstructeurs met aanzienlijke verschuivingen van afhankelijkheid van de plaatselijke staalfabrieken naar afhankelijkheid van buitenlandse staalfabrieken, de Fiatgroep daarvan geen economisch nadeel mag ondervinden en voor de duur van die wijzigingen recht heeft op een overeenkomstige aanpassing van het prijsbeleid of een vermindering van de getrouwheidsgraad.

Verzoekster beklemtoont, dat een akkoord betreffende de voortdurende uitwisseling van gegevens en know-how, de technologische vernieuwing en de organisatie van de produktie volgens de specifieke eisen van een bepaalde klant, een uitzondering is in de verkoopactiviteit van een ijzer- en staalonderneming en concludeert daaruit, dat in de leveringscontracten met de Fiatgroep het commerciële aspect als het ware ondergeschikt is aan het industriële aspect.

Zij preciseert, dat zij in de periode waarin zij de haar verweten inbreuken zou hebben gepleegd, nog voor 50% eigendom was van Nuova Italsider en Teksid en dus nog door Fiat werd gecontroleerd; volgens een door de Commissie erkende vaste praktijk moeten de tussen vennootschappen van dezelfde groep gesloten contracten echter als „niet-gelijksoortig" worden beschouwd.

Bovendien kan uit het feit, dat verzoekster sedert haar oprichting in 1982, in het kader van bedoelde contracten 65% van haar koudgewalste produkten aan de vennootschappen van de Fiatgroep heeft geleverd, worden afgeleid dat zij in wezen is opgericht en heeft gewerkt met het oog op leveringen aan de vennootschappen van de Fiatgroep.

Zij herinnert eraan, dat zij op de brief van 21 maart 1986, waarbij de Commissie haar had verweten beschikking 30/53 van 2 mei 1953 te hebben geschonden door op die verkopen niet de in de prijsschalen bekendgemaakte voorwaarden betreffende de termijnen van betaling en de vervoerkosten toe te passen, heeft geantwoord, dat die verkopen niet gelijksoortig waren en dat de voorwaarden van de prijsschaal derhalve niet van toepassing waren; door bij die gelegenheid geen geldboete op te leggen, heeft de Commissie aanvaard dat de transacties met Fiat als „niet-gelijksoortig" moeten worden aangemerkt.

Om deze redenen meent verzoekster, dat de boetebeschikking in strijd is met artikel 61 EGKS-Verdrag, met beschikking 3715/83/EGKS alsook, in zekere zin, met artikel 60 EGKS-Verdrag. Zij acht het uitgesloten dat het stelsel van minimumprijzen zonder onderscheid van toepassing is op alle verkopen van ijzer- en staalprodukten. In dat geval zou het stelsel van minimumprijzen immers verder gaan dan nodig is, hetgeen de goede afloop van de verrichtingen betreffende herstructurering, verkoop en produktie tussen Europese producenten nodeloos in gevaar zou brengen en de producenten die zich met niet-gelijksoortige transacties bezighouden een ongerechtvaardigd nadeel zou berokkenen. Men zou zelfs komen tot het paradoxale resultaat, dat de Commissie zelf, door de minimumprijzen zonder onderscheid op gelijksoortige en niet-gelijksoortige transacties toe te passen, de discriminerende praktijken in het leven zou roepen, die artikel 60 EGKS-Verdrag wil voorkomen door de ondernemingen te verbieden bij gelijksoortige verkopen verschillende prijzen toe te passen. Indien de ondernemingen van de Fiatgroep de ijzer- en staalprodukten hadden moeten kopen tegen de door de Commissie vastgestelde prijzen, zouden zij derhalve ten onrechte zijn gediscrimineerd ten opzichte van de concurrerende producenten.

Juist omdat de minimumprijzen noodzakelijkerwijs bestaan uit een enkel vast bedrag per categorie produkten, kunnen zij slechts toepasselijk worden geacht op alle normale verkopen van de producenten. Dit wordt ook bevestigd door de overweging, dat aan het stelsel van minimumprijzen uitvoering wordt gegeven door een controle op de prijsschalen die de ondernemingen moeten bekendmaken; wanneer de tegenwaarde van een transactie van de onderneming, juist wegens het niet-gelijksoortige karakter van de transactie, niet kan worden bepaald door enkel te verwijzen naar de prijs per eenheid van de betrokken produkten, verliest de vergelijking van die prijs met de vermeldingen van de prijsschaal haar betekenis.

Volgens verzoekster doelt beschikking 3715/83/EGKS slechts op gelijksoortige transacties, zoals overigens blijkt uit ar-

tikel 2, lid 4, dat als toepassingsgebied vermeldt de prijzen van de prijsschalen, met andere woorden de prijzen die de ondernemingen toepassen op al hun verkopen van produkten, welke verkopen bijgevolg onderling vergelijkbaar moeten zijn, en niet tevens op de prijzen die worden toegepast bij niet-gelijksoortige transacties. Deze laatste werden op geen enkel ogenblik voor of na de invoering van de minimumprijzen in de prijsschalen van de ondernemingen vermeld. Zij kan verweerster dan ook niet volgen waar die stelt, dat elke verkoop tegen andere dan de minimumprijzen, zelfs in het kader van een niet-gelijksoortige transactie, overeenkomstig artikel 3 van genoemde beschikking de toestemming van de Commissie behoeft.

Om deze redenen komt verzoekster op tegen het argument dat de Commissie heeft ontleend aan de autonomie van artikel 61 EGKS-Verdrag ten opzichte van artikel 60 en volgens hetwelk eerstgenoemde bepaling de rechtsgrondslag vormt van het stelsel van minimumprijzen, die zonder onderscheid van toepassing zijn op alle verkopen, terwijl het begrip „niet-gelijksoortige transacties" eigen is aan artikel 60 en geen nut heeft voor de toepassing van dat stelsel. Overigens voorziet artikel 3 van beschikking 3715/83/EGKS juist in de mogelijkheid van vrijstellingen om transacties die werkelijk verschillen van de overgrote meerderheid van de aan de minimumprijzen onderworpen verkopen en slechts bepaalde punten van overeenkomst vertonen met de niet-gelijksoortige transacties (bij voorbeeld de lange duur) verschillend te behandelen.

Zij betwist ook het standpunt van de Commissie, dat een 50%-participatie van Fiat in het maatschappelijke kapitaal van LAF niet volstaat om deze laatste tot een lid van de Fiatgroep te maken. Volgens haar is een 50%-participatie ruimschoots voldoende om een economisch-bedrijfskundige belangengemeenschap te creëren, die tot gevolg heeft dat de verkopen tussen de twee vennootschappen niet gelijksoortig zijn.

De Commissie miskent ook het belang van de clausules betreffende de vaststelling van de verkoopprijzen, waar zij stelt dat het beroep op een derde in geval van onenigheid over de prijzen, de opzegging van het contract wegens een dergelijke onenigheid erg onwaarschijnlijk maakt; zij merkt op, dat in de contracten in de ijzer- en staalsector het akkoord tussen de partijen normaliter slechts wordt bepaald door hun rechtstreeks en spontaan belang bij een bepaalde prijs; in casu ligt de zaak evenwel anders omdat de partijen, die in geval van onenigheid over de prijs het contract niet kunnen opzeggen, toch tot overeenstemming komen, zij het uit vrees dat de ter zake door een derde genomen beslissing ongunstiger uitvalt dan de prijs die haalbaar zou zijn indien het hun zou vrijstaan het contract op te zeggen.

Zoals de Commissie verklaart, betrekken alle automobielconstructeurs een zeer hoog percentage van hun ijzer en staal van producenten in hun respectieve landen, maar de bevoorrading bij een enkele producent die bovendien door een contract voor tien jaar is gebonden, is ondenkbaar in het kader van een eenvoudige overeenkomst voor de levering van bedoelde produkten.

Verzoekster is dan ook van mening, dat de Commissie, door geen rekening te houden met de complexe verhouding die aan de leveringen van LAF aan de ondernemingen van de Fiatgroep ten grondslag ligt, de gelijkheid van behandeling heeft geschonden en de feiten kennelijk heeft verdraaid.

Overigens lijkt de Commissie, die bij een andere gelegenheid te kennen gaf het eens te zijn met de stelling van LAF dat de betrokken contracten niet-gelijksoortig zijn, thans met zichzelf in tegenspraak te komen, zonder dat zij nieuwe feiten of argumenten aanvoert.

Ten slotte getuigt de boetebeschikking ook van willekeur, omdat de gestelde „gelijksoortigheid" van de verkopen van LAF niet wordt gemotiveerd.

2. De *Commissie* betoogt in de eerste plaats, dat het begrip „niet-gelijksoortige transacties" in artikel 61 EGKS-Verdrag niet voorkomt en zeker geen algemene uitzondering op het stelsel van minimumprijzen vormt.

Blijkens de considerans van beschikking 3715/83/EGKS heeft de Commissie, gezien de zeer ernstige moeilijkheden waarvoor de ijzer- en staalindustrie zich geplaatst zag, geoordeeld dat er een uitgesproken crisis bestond. Gezien de noodzakelijkheid van begeleidende maatregelen voor de quotaregeling om de instorting van de prijzen tegen te gaan, en ten einde de ondernemingen in de sector stabiele inkomsten te verzekeren, heeft zij gekozen voor een stelsel van minimumprijzen. Daar dit stelsel, blijkens de verwijzing naar artikel 64 EGKS-Verdrag, voorzag in de mogelijkheid om sancties op te leggen, heeft de Commissie aan verzoekster alsmede aan 16 andere ondernemingen die bij de verkoop van produkten — met name plaat — aan de automobielindustrie het stelsel van minimumprijzen op dezelfde wijze hadden geschonden, een identieke boete van 50 000 ecu opgelegd.

Zij meent, dat de ondernemingen krachtens het EGKS-Verdrag onderworpen zijn aan het stelsel van minimumprijzen zoals dat door de Commissie is vastgesteld, en tevens aan het verbod van discriminatie zoals dat is geformuleerd door de Hoge Autoriteit en laatstelijk door de Commissie in algemene beschikking 72/440/EGKS. Bijgevolg kunnen de ondernemingen voor niet-gelijksoortige transacties afwijken van het verbod van discriminerende praktijken, mits zij de minimumprijzen in acht nemen. Het begrip „niet-gelijksoortige transacties" is dus eigen aan artikel 60 van het Verdrag en irrelevant voor de toepassing van beschikking 3715/83/EGKS die op artikel 61 is gebaseerd.

De Commissie is van mening, dat verzoekster ten onrechte uit artikel 2, lid 4, van genoemde beschikking afleidt, dat de werkingssfeer ervan beperkt is tot transacties die zijn aangegaan tegen de in de prijsschaal vermelde prijzen, dat wil zeggen gelijksoortige transacties, daar niet-gelijksoortige transacties per definitie op een andere basis worden gesloten. Zij wijst erop, dat artikel 2, lid 1, ten doel heeft te omschrijven wat onder minimumprijzen moet worden verstaan, aangezien de prijs die een ijzer- en staalproducent voor zijn verkopen in rekening brengt, in werkelijkheid niet een enkel onveranderlijk cijfer is, maar de resultante van een aantal rubrieken van zijn prijsschaal. De betrokken bepaling wil elke onduidelijkheid bij de vaststelling van de prijs, bij voorbeeld wat de berekening van de kortingen en reducties of partiële prijzen betreft, uit de weg ruimen. Verder wijst zij erop dat artikel 2, lid 4, volgens hetwelk de ondernemingen hun prijsschalen binnen een termijn van twee weken aan de bepalingen inzake de minimumprijzen moeten aanpassen, niet voorziet in een uitzondering voor verkopen buiten prijsschaal. Maar er is meer: uit de verwijzing in artikel 2, lid 4,

naar de overeenkomstig artikel 5 van beschikking 31/53 bij de Commissie „aangemelde verkoopvoorwaarden" voor bepaalde categorieën verbruikers, kan worden afgeleid, dat het gehele stelsel ook van toepassing is op voorwaarden die niet in de prijsschalen voorkomen, zoals daar zijn de prijzen van niet-gelijksoortige transacties.

De Commissie merkt op, dat zij bij de vaststelling van de minimumprijzen rekening heeft gehouden met de gehele markt en met haar geledingen, zoals blijkt uit de in artikel 3, lid 2, van beschikking 3715/83/EGKS voorziene specifieke uitzondering voor de contracten op lange termijn die vaste prijzen of clausules betreffende een industriële samenwerking bevatten. Het is bijgevolg onjuist te spreken van willekeur bij de vaststelling van genoemde beschikking, en bovendien gaat het om een nieuw middel dat verzoekster voor het eerst heeft opgeworpen in repliek en dat bijgevolg niet-ontvankelijk is.

De Commissie wijst erop, dat zij zich in haar boetebeschikking van 9 januari 1987 ertoe heeft beperkt verzoekster in kennis te stellen van de inbreuken op het stelsel van minimumprijzen, en dat zulks in geen geval kan worden uitgelegd als een erkenning van de gegrondheid van de argumenten die verzoekster tijdens de precontentieuze procedure heeft aangevoerd met betrekking tot de niet-gelijksoortigheid van de contracten met de Fiatgroep.

Zij houdt staande, dat de leveringen in het kader van de betrekkingen met de Fiatgroep in geen geval als „niet-gelijksoortig" kunnen worden beschouwd en is slechts subsidiair bereid dit te bewijzen. Hanteert men de „gelijksoortigheidscriteria" in de volgorde waarin zij door artikel 3 van algemene beschikking 30/53 worden aangereikt, dan kan verzoekster in de eerste plaats niet betwisten, dat Fiat, in haar hoedanigheid van automobielconstructeur, een koper van plaat is die in concurrentie staat met andere automobielconstructeurs die soortgelijke produkten vervaardigen. Verder kan niet ernstig worden betwist, dat de Europese concurrenten van Fiat ook naar kwaliteit streven en koudgewalste plaat verlangen die identiek of althans soortgelijk is met die welke Fiat koopt. De passage van het verzoekschrift waarin wordt verwezen naar de kwaliteit van het staal dat de Franse en Duitse producenten normaal leveren, is op dit punt trouwens veelzeggend: de kwaliteit van de produkten die LAF aan Fiat verkoopt, moet overeenkomen met die van de produkten van verzoeksters Europese concurrenten, hetgeen duidelijk bewijst, dat de betrokken produkten „identiek of soortgelijk" zijn.

De Commissie merkt op, dat het feit dat een raamcontract voor 10 jaar is gesloten, het standpunt van verzoekster niet kan rechtvaardigen, daar de bepaling van de prijs het beslissende element van het leveringscontract vormt. Zij beklemtoont, dat in het onderhavige geval de overeengekomen prijzen zes maanden geldig zijn, hetgeen volgens haar tot gevolg heeft, dat het contract in feite, zo niet in rechte, aan de Europese norm beantwoordt. Zij herinnert in dit verband aan de terechte opmerking van verzoekster, dat de leveringscontracten in de Europese automobielindustrie in de regel voor een half jaar of een jaar worden gesloten en tussen de contractanten worden verlengd met de nodige prijsaanpassingen.

De Commissie erkent, dat een clausule die ieder geschil inzake de vaststelling van de prijzen verwijst naar een college van arbiters tegen wier beslissing geen beroep openstaat,

ongebruikelijk is in de contracten binnen de Europese ijzer- en staalsector, maar wijst erop, dat de clausules betreffende de bepaling van de verkoopprijzen in de betrokken contracten zo nauwkeurig zijn, dat een geschil daarover tussen de partijen en, bijgevolg, een beroep op een college van arbiters, onwaarschijnlijk is.

Waar verzoekster stelt, dat het in een normaal akkoord tot levering van ijzer- en staalprodukten ondenkbaar is dat een onderneming een zo hoog percentage van de door haar benodigde goederen bij een andere onderneming betrekt als Fiat bij LAF, miskent zij het feit, dat in Frankrijk, Duitsland en Groot-Brittannië — om slechts de belangrijkste automobielproducerende landen te noemen — de automobielindustrie ook in een vergelijkbare verhouding koudgewalste plaat betrekt bij de ijzer- en staalondernemingen van die landen.

Met betrekking tot verzoeksters argument dat contracten tussen vennootschappen van dezelfde groep normaliter als niet-gelijksoortig worden beschouwd en dat LAF ten tijde van de litigieuze verkopen nog door Fiat werd gecontroleerd, merkt de Commissie op, dat indien zulks het geval zou zijn, de verhouding tussen moeder- en dochtervennootschappen aan de door artikel 60 EGKS-Verdrag beoogde bescherming van de mededinging zou ontsnappen. De zaak ligt echter anders, daar een deelneming van 50% op zichzelf nog niet volstaat om de controle over een vennootschap te verwerven.

Ten slotte betwist de Commissie verzoeksters stelling, dat de niet-gelijksoortige transacties „in feite een miniem gedeelte van de verkopen op de ijzer- en staalmarkt" vormen. Zij wijst erop, dat de verkopen aan de automobielindustrie ongeveer 25% van alle verkopen van koudgewalste produkten in de Gemeenschap vertegenwoordigen. Wat de Italiaanse markt betreft, betrekt Fiat 80% van de door haar benodigde plaat en breedband bij LAF. Door te pogen een dergelijk marktaandeel aan het stelsel van minimumprijzen te onttrekken, gaat verzoekster voorbij aan de overweging in de considerans van beschikking 3715/83/EGKS, dat het noodzakelijk is dit stelsel „in zo ruim mogelijke mate" en derhalve „in beginsel eveneens op contracten op lange termijn toe te passen".

J. C. Moitinho de Almeida
rechter-rapporteur